

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bogdan Gierzyński</i>
Protokolant:	sekr.sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***R. C. Firma (...) w S.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 marca 2014r. Nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od R. C. Firma (...) w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

sygn. akt XVII AmE 54/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 marca 2014 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 33 ust. 3 pkt 3 w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 4, art. 30 ust. 1 oraz art. 50 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) – zwanej dalej również: „PE”, art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267) – zwanej dalej również „KPA”, art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. – o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.) postanowił odmówić udzielenia R. C., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: C. R. Firma (...), z siedzibą w miejscowości S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP – (CEIDG): (...), koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Przedmiotową Decyzję zaskarżył powód – R. C..

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 33 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, oraz art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, która to błędna subsumcja miała swoje źródło w:

2. Naruszeniu przepisów postępowania, a w szczególności art. 77 – 81 KPA, gdzie organ nie wykazując adekwatnego związku przyczynowego i wpływu faktu skazania powoda (przez Sąd Rejonowy w L. w sprawie o sygn. akt II K 538/11), na prawidłowe wykonywanie obrotu paliwami ciekłymi, odmawia prawa do udzielenia powodowi w tym zakresie koncesji.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. Zmianę –w całości – zaskarżonej Decyzji i orzeczenie o udzieleniu powodowi koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi,

Ewentualnie

2. Uchylenie zaskarżonej Decyzji i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez organ koncesyjny.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – R. C., jest przedsiębiorcą, który na podstawie Koncesji udzielonej Decyzją pozwanego - Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, na okres od 31 marca 2004 r. do 31 marca 2014 r. prowadził koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi.

Dowód: Decyzja z dnia 24 marca 2004 r., znak (...), k. 2 – 11 akt adm., fakt bezsporny.

Pismem datowanym na dzień 30 stycznia 2014 r. powód skierował do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wniosek o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres 30 lat.

Dowód: wniosek z dnia 30 stycznia 2014 r., k. 1 akt adm.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 września 2011 roku, powód oskarżony o to, że: w okresie od dnia 3 lipca 2007 r. do dnia 8 sierpnia 2008 r. w O. i J. woj. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dopuścił do eksploatacji autocysterne S. o nr rej. (...) bez otrzymania świadectwa Transportowego Dozoru Technicznego o dopuszczeniu pojazdu do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych został uznany winnym tak opisanego czynu stanowiącego przestępstwo z art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2010 roku o dozorze technicznym w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2010 roku o dozorze technicznym został skazany na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda.

Dowód: odpis wyroku w sprawie o sygn. akt II K 538/11, k. 16 akt adm., fakt bezsporny.

Powyższy Wyrok uprawomocnił się w dniu 5 października 2011 r.

Dowód: Informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego, k. 13 akt adm., fakt bezsporny.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 33 ust. 3 pkt 3 PE, nie może być wydana koncesja wnioskodawcy, skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Bezsporne przy tym jest, że powód Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. został prawomocnie skazany za przestępstwo polegające na tym, że w okresie od dnia 3 lipca 2007 r. do dnia 8 sierpnia 2008 r. w O. i J. woj. (...) działając

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dopuścił do eksploatacji autocysternę S. o nr rej. (...) bez otrzymania świadectwa Transportowego Dozoru Technicznego o dopuszczeniu pojazdu do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych.

W związku z powyższym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy decydujące znaczenie miało ustalenie, czy ww. przestępstwo miało związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą, tj. czy została spełniona przesłanka negatywna określona w art. 33 ust. 3 pkt 3 PE.

Zgodnie z art. 3 pkt 6 PE, przez obrót należy rozumieć działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że z obrotem paliwami ciekłymi związana jest konieczność zabezpieczenia paliwa będącego przedmiotem obrotu zgodnie z zasadami bezpieczeństwa określonymi przez przepisy szczególne. Odnosi się to do przechowywania paliwa, jak również jego transportu. Częścią obrotu paliwa ciekłego jest bowiem jego transport.

Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, iż skazanie powoda za przestępstwo polegające na dopuszczeniu do eksploatacji autocysterny nieposiadającej odpowiedniego świadectwa wymaganego dla przewozu towarów niebezpiecznych, niewątpliwie ma związek przedmiotowy z działalnością polegającą na obrocie paliwami ciekłymi określoną w ustawie. Ustalenia pozwanego, w przekonaniu Sądu, są w tym względzie prawidłowe.

W związku z powyższym Sąd podzielił argumentację Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiła przesłanka negatywna z art. 33 ust. 3 pkt 3 PE.

Sąd nie podzielił przy tym zarzutów powoda dotyczących nie odniesienia się przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do okoliczności skazania powoda, co w jego przekonaniu uzasadnia postawienie zarzutu nierozpoznania przez organ regulacyjny istoty sprawy. Wskazać należy, iż z chwilą uzyskania przez pozwanego informacji o karalności powoda, w świetle przesłanki określonej w art. 33 ust. 3 pkt 3 PE, okoliczności skazania, czy też popełnienia przez powoda przestępstwa nie mogły mieć doniosłości prawnej przy rozpoznawaniu przez pozwanego wniosku powoda o udzielenie koncesji. W takiej sytuacji postępowanie administracyjne powinno zostać ograniczone do ustalenia faktu prawomocnego skazania powoda oraz stwierdzenia, czy przestępstwo będące przedmiotem postępowania karnego zakończonym prawomocnym wyrokiem skazującym miało związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej przez ustawę. Wskazać przy tym należy, iż pozwany nie miał podstaw normatywnych do podważania zasadności prawomocnego wyroku sądu karnego, wbrew sugestiom zawartym w odwołaniu.

Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie z art. 11 ustawy Kodeks postępowania cywilnego ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. W związku z tym zarzuty odwołania związane z okolicznościami skazania powoda nie mogły odnieść skutku w postępowaniu sądowym w niniejszej sprawie, nie miały one przy tym dla rozpoznawanej sprawy doniosłości prawnej.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński